

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VI. In quo demonstratur, tres Theologicas virtutes, tres Animæ
potentias perficere debere; & quâ ratione virtutes istæ euacuant illas, ac
in tenebris constituunt. Elucidantur ad hoc institutum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

omnesque sunt satisfacti, & iucundi; habent enim expletam capacitatem suam iuxta maius, vel minus meritum.

Hinc est, quod licet reperiantur in presenti vita aliquæ Animæ, æquali tranquillitate, ac pace in suo perfectionis statu perfruentes, forteque (sua vnaquæque contentæ, poterit tamen illarum aliqua, multò pluribus vnionis huius gradibus alijs præminere, & nihilominus æqualiter vnaquæque esse satisfacta, seu contenta, secundum vnus cuiusque dispositionem, & notitiam, quam de Deo habet. Verum anima illa, quæ tantam puritatem non acquirit, quantum videntur requirere illustrationes, & vocaciones diuinæ, nunquam ad veram pacem, satisfactionemque peruenit; siquidem non est affecuta nuditatem illam, ac vacuitatem potentiarum, quæ ad puram simplicemque vnionem necessaria est.

CAPVT VI.

In quo demonstratur, tres Theologicas virtutes, et Anima potentias perficere debere; & quâ ratione virtutes istæ euacuant illas, ac in tenebris constituunt. Elucidantur ad hoc institutum duæ auctoritates, S. Luca vna, Ista altera.

Cum itaque nunc tradendus nobis, & præscribendus sit modus, tres animæ potentias, intellectum nimirum, memoriam, & voluntatem, in noctem hanc spirituales introducendi, quænox, est medium vnionis diuinæ obtinendæ; necesse est primo loco ostendere in hoc capite, quomodo tres Theologicæ virtutes, Fides, Spes, & Charitas, medijs quibus Anima secundum suas potentias vnitur Deo, eisdem efficiunt vacuitatem, ac obsecrati-

tem vnaquæque; in sua potentia, fides in intellectu, spes in memoria, charitas in voluntate. Postmodum verò agemus, quâ ratione perfici debeat Intellectus in fidei tenebra, & quomodo vacuum Memoria in spe, quæ etiam ratione debeat Voluntas ingredi carentiam, seu nuditatem omnis affectus, vt ad Deum possit proficisci. Quæ postquam præstiterimus, manifestè constabit, quam necessarium sit animæ, vt tuta itinere hoc gradiatur, per hanc obscuram noctem, innixam tribus istis virtutibus, incedere, quæ illam ab omnibus rebus euacuant, ac illarum intuitu obscuram efficiunt, vt, enim dictum est, Anima non coniungitur Deo, in hac vita mediante intellectu, aut gustu, aut imaginatione, aut quocunque alio sensu; sed solummodo per fidem, secundum Intellectum, per spem, quæ attribui memoriæ potest, (licet illa se dem suam in voluntate habeat) in quantum spes generat, vacuitatem, obliuionemque quarum eunque caducarum, aut temporanearum rerum, reseruando totam Animam summo illi bono, quod sperat, & expectat. Per amorem denique vnitur Deo secundum voluntatem. Vniuersæ hæ tres virtutes, sicut diximus, expoliant, ac exinaniunt potentias. Fides euacuat, & obscurat Intellectum ab omni intellectu: Spes euacuat Memoriam ab omni omnium rerum possessione, seu usurpatione. Et Charitas euacuat, ac expoliat voluntatem, ab omni amore, & gustu illorum omnium, quæ non sunt Deus. Fides enim (vt patet) ea nobis proponit, quæ intellectu, secundum eius rationem, ac naturale lumen considerato, capi non possunt. Vnde loquendo de illa S. Paulus, dicit eam esse sperandarum substantiarum rerum. *Fides est sperandarum substantiarum rerum.*

Anima coniungitur Deo per fidem in intellectu, per spem in memoria, & per charitatem in voluntate. Cur spes attribuitur memoriæ?

Ad Hebr. 11. 1.

Et

B.
Iohannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
124

Et licet intellectus magna cum certitudine, ac firmitate illis assensum præbeat; non sunt tamen eiusmodi res, quæ intellectui pateant, aut ab illo penetrantur: si enim illi manifestæ fierent, non esset amplius fides, quæ licet intellectum efficiat certum, non tamen illum facit clarum, quin potius obscurum. Nec ambigere licet, spem quoque constituere memoriam in tenebris, & vacuitate omnium, quæ hinc sunt, & omnium, quæ sunt illuc (hoc est omnium rerum, tam præsentis vitæ quam futuræ) spes enim semper est illorum, quæ non possidentur; si enim possiderentur, iam non esset spes. Vnde S. Paulus dixit: *Spes qua videtur, non est spes*: nam

*Ad Rom. 8
v. 24.*

quod videt quis, (id est, quod possidet) quomodo sperat? Ergo etiam virtus hæc vacuitatem efficit: cum circa illa versetur, quæ non possidentur, non verò circa illa quæ possidentur. Nec minùs Charitas euacuat voluntatem ab omnibus creatis rebus: siquidem nos ad Deum supra omnia amandum, obstringit. Quod nequam fieri potest, nisi separando, & auellendo amorem ab omnibus illis, ut in Deo integer collocetur. Et ideo dixit Christus

*Luc. 14. 9.
33.*

apud S. Lucam: *Qui non renunciat omnibus qua possidet (voluntate) non potest meus esse discipulus.* Atque ita vniuersæ istæ virtutes collocant Animam in obscuritate, omniumque rerum vacuitate. Notanda, & consideranda est hoc loco parabola illa, quam redemptor noster per S. Lucam protulit;

Luc. 11. 5.

Amicum debuisse media nocte pergere ad petendos tres panes; qui tres has virtutes significant. Dixit illos media nocte petiisse, ut intelligamus, Animam in suis potentijs obscuratam, disponi debere, ad perfectionem trium istarum virtutum, illarumque perfectionem in hac Nocte acquirere.

Mat. 6. 2.

Capite etiam sexto Isaïæ legimus; duos

Seraphinos Prophetam ad latera Domini conspexisse, vnumquemque sex alis instructum: quarum duabus velabant suos pedes; significando hoc modo extinctionem ab alienationemque affectuum voluntatis in omnibus rebus, idque solius Dei amore: duabus verò alis velabant facies suas; significando tenebras, & obsecritatem intellectus coram Deo, alijs verò duabus volabant, ut intelligamus, volatum spei ad ea, quæ non possidentur, eleuata supra omne illud, quod extra Deum possideri possit. *Seraphin stabant super illud: sex ala vni, & sex ala alteri; duabus velabant faciem eius, & duabus velabant pedes eius, & duabus volabant.*

Ad has igitur tres virtutes, inducere debemus tres Animæ potentias; imbuedo Intellectum fide, Memoriam ab omni possessione denuudando, & Voluntatem charitate inflammando: istoque modo eas in obscuro collocando, & ab omni eo, quod tribus his virtutibus conformem & consentaneum non fuerit, denuudando.

Atque hæc est Nox illa spiritualis, quam in superioribus diximus Actiuam: Anima enim, quantum in se est facit, ut illam ingreditur. Et quemadmodum, dum de nocte sensitua ageremus, præscriptimus modum euacuandi sensitivas potentias, à suis sensibilibus obiectis, quantum ad Appetitum spectat; ut hac ratione Anima egrederetur à suo termino à quo, & ingrederetur itineris medium, nempe Fidem; sic in hac spirituali Nocte trademus Deo fauente modum, quo spirituales potentie euacuentur, & ab omni eo, quod Deus non est, repurgentur; docebitur inquam, quæ ratione remanere debeant, in harum trium virtutum obscuritate, quæ sunt medium, & dispositio ad vniendam Deo Animam. Et in hoc quem tradidi-

*Quid in
libro ista
intendat
Auctor.*

*NOTA.
Nox affi-
na, in qua
introducitur
anima,
quidam
sunt.*

didimus modo, omnis securitas reperitur, tam contra Dæmonis astus, quam etiam contra proprij amoris, & eorum, qui ex eo nascuntur, ramorum, insidias: qui quidem proprius amor, solet subtilissimè decipere, & spiritualium iter præpedire: eò quòd nesciant sese expoliare, ac denudare, regendo se, ac gubernando secundum istas tres virtutes; sicque nunquam veram medullam, & puritatem spiritualis boni attingunt, nec a deo recto, ac compendioso itinere, sicut possent, incedunt.

Verùm animaduertendum est, me nunc peculiariter cum ijs loqui, qui iam cœperunt ingredi contemplationis statum: cum incipientibus enim aliquanto fufius hisce de rebus tractandum erit quod fiet, cum de illorum proprietatibus disputabimus.

CAPVT VII.

In quo ostendit, quam angusta sit via, qua ducit ad vitam: quamque liberi, ac expediti debeant esse illi, quibus per eam incedendum est.

Incipit etiam de intellectu nuditate agere.

AD agendum nunc de nuditate, ac puritate trium Animæ potètiarum, requirebatur profecto scientia maior, spiritusque sublimior eò, quem mihi inesse sentio, ut spiritualibus persuadere possim, quàm angusta sit hæc via, quam Saluator noster dixit ducere ad vitam: ut veritate hæc conuicti, non tantoperè admirarentur vacuitatem, ac nuditatem, in qua potentias Animæ in nocte hac relinquere, ac deserere debemus. Ad quem finem, attente pensanda sunt illa verba, quæ apud S. Mathæum Dominus noster legitur dixisse: quæ nos nunc huic obscuræ Nocti, & eleuatæ perfectionis viæ, accommodabimus, & applicabimus. *Quàm angusta in-*

quit porta, & arcta via est, qua ducit ad vitam; & pauci sunt qui inueniunt eam. Quo loco alta mente perpendenda est ponderatio illius particulæ *Quam*. Perinde enim est, ac si dixisset. In veritate, est valde angusta, plus etiã quàm existimatis. Est præterea animaduertendũ primo dixisse; angustã esse portam, ut hoc modo innueret, quòd ad hoc, ut Anima per istã Christi portã, quæ est viæ huius principium intrèt, se debeat primo coarctare, voluntatemq; à rebus omnibus sensibilibus, & temporaneis, per Dei supra omnia amorè denudare, ac alienare. Quæ res ad sensus nocte pertinet, de qua iam locuti sumus. Et cõtinuò subiungit Dominus, arctam esse viam, videlicet perfectionis: ut fetid inculcarer, quod ad arripiendum perfectionis iter, non solum intrandum sit per angustam portam, abnegando, & euacuando vniuersa, quæ sunt sensui conformia, sed etiam omni proprietati renũciandum, coarctando se ipsum, ac pure expediendo ab omnibus quæ spectant ad portionem spiritus. Quamobrem illud, quod de porta angusta dixit, applicare, & attribuire possumus sensitiuæ hominis parti; quod verò de via arcta locutus est, spirituali, & rationali. Porro in eo quod asserit; paucos esse qui viam hanc inueniunt; obseruanda est paucitatis huius causa, quæ est, quia pauci inueniuntur, qui norint, & velint summam hanc spiritus vacuitatem, & nuditatem ingredi. Hæc enim excelsi Perfectionis môtis semita, cum necessariò sursum tendat, & arcta sit; eiusmodi requirit ascendentes, qui nullo sint pondere onusti, quod illos ad inferiora premat; nec aliquod obstaculum patiantur, quod illos à conscõu ad superiora remoretur. Et quoniam hæc est negotiatio seu commercium, in quo solus Deus quæritur, & acquiritur; ille solus quærendus est, & acquirendus.

F

Ex

B.
Ioaannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

129

Quid faciendum ei qui per angustam Christi portam ingredi velit.

Cur pauci sint qui norint, & velint, summam spiritus nuditatem ingredi.